Doğan Kardeş

Sayı
359

DAĞ GEZİSİ

Krş.
15

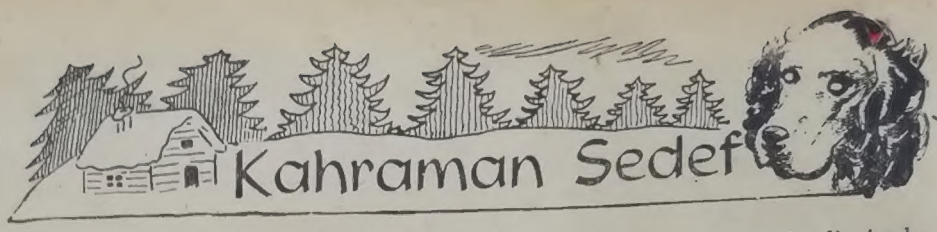

«Dizginlerde bir aksaklık var çavuş. Sen devam et. Ben sonra arkandan gelirim.» dedi. Jim Çavuş postacının bu sözünden büsbütün şüphelendi. Fakat bir şey söyliyemediği için, yola devam etmiye mecbur oldu.

Postacının sahiden dizginleri düzeltip düzeltmediğini ve bunu ne kadar zamanda yaptığını bilmesi lâzımdı. Onun için yol üstündeki Kırmızıderililere ait olan kulübelerden birine uğramaya karar verdi.

Kırmızıderililer önce Çavuşu içeri almadılar fakat o, sıcak su istediğini söyleyince kapıyı açtılar. Kulübenin içi hem çok kalabalık, hem de çok pisti. Bir sigara yaktı; oradakilere de ikram etti. Sonra karşısındakine: «Adınız nedir?» diye sordu.

— Tom Eagles Nest.

— Buraya geleli çok oldu mu ?

— Dört kış.

Çavuş, Kırmızıderilinin İngilizce bilmesine sevindi. Ona daha çok sualler sorabilirdi.

— Kulübede kaç kişisiniz ?

— Belki altı, belki de yedi.

Çavuş, bu cevaba sinirlendi. Acaba bu adam ondan birşey mi saklamak istiyordu. Şuna doğruyu nasıl söyletebilirdi ?

— Hastanız var mı ? Gidince doktora haber vereyim.

— Bilmiyorum. Kimse bir şey söylemedi.

— Öbür kulübelere de sorayım bari. Şimdi tuzakların başında kimler var ?

Kırmızıderili, altı tane kendi adamlarıyla, dört beyaz adamın adlarını saydı.

— Demin belki yedi demiştin. Yedinci kim ?

— Tom bilmez. Belki ruh, belki insan. Ayak izi gördük.

— Ne zaman ?

— Fırtınadan bir gün önce.

— Nerede ?

Kırmızıderili bu suali işitmemezlikten geldi :

— Su kaynadı, çayı burada mı içeceksiniz ? dedi.

— Kızakta içeceğim.

Elini uzatıp ibriği alırken dışarda bir köpek havlaması işitildi. Demek postacı da geliyordu.

Artık ondan şüphelenmeye lüzum yoktu. Emin olmak için kızağına binip postacı ile ayrıldıkları yere kadar gitti. Karda başka hiç bir ayak izi yoktu. Öyle ise postacı kimse ile buluşmamış, hakikaten kızağını tamir etmişti. Arkadaşının kabahatsiz olduğuna inanınca sevinerek yoluna devam etti.

«PİERRE, SEN RÜYA GÖRÜYORSUN»

Jim Çavuş, bütün araştımalarına rağmen hiç bir ayak izine rastlamayınca, oradaki kulübelerden birinin sahibi olan Pierre le Brun, yahut yerlilerin dediği gibi Fransız Pete'e gitmeye karar verdi. Hem o adam temiz olduğu için geceyi de orada rahatça geçirebilirdi. Üstelik Fransız Pete, konuşmasını çok sevdiği için belki onun ağzından da bir şeyler alabilirdi.

Pete'in kulübesine yaklaştığı zaman akşam oluyordu. Fransız dışarı çıkmış köpeklerine yiyecek veriyordu. Çavuşu sevinçle karşıladı.

— Hoş geldin, hoş geldin ! Tam zamanında yetiştin, ben de şimdi yemek yiyecektim. Bu taraflara geldiğinizi duyunca size güzel yemekler hazırladım.

— Çok teşekkür ederim Pete. Haydi hemen yemeğe başlıyalım...

Yemekten sonra Pete, Çavuşa biraz mızıka çaldı. Sonra Çavuş : «Sen Tom Eagles Nest'i tanıyor

musun ?» dedi. Pete başını salladı. Çavuş :

— Geçen gün ona uğramıştım. Bana bazı ayak izlerinden bahsetti. Acaba beni kandırıp başka yerlere göndermeğe mi çalıştı ?

Pete gözlerini açtı : «Ya dedi, demek ben rüya görmemişim.»

— Ne rüyası ?

— Fırtınadan bir gün önce avdan dönerken, karda ayak izleri gördüm. Tabii bu taraftan bütün yerliler geçtiği için ayak izi olacak dedim. Ama sonra dikkat edince, o izlerin ayakkabı izi olduğunu anladım. Halbuki hiç bir yerli bu karda çizmesiz gezmez. O gece bir çok rüyalar gördüm. Ertesi sabah kalkınca kendi kendime güldüm. Herhalde o ayak izlerini de rüyada gördüm dedim. Demek rüya değilmiş, o ayak izlerini benden başka görenler de olmuş.

— Ayak izleri nereye doğru gidiyor, Pete ?

— Koruya gidiyordu Çavuş. Sen birini mi arıyorsun ?

Jim Çavuş, alâkasını belli etmemek için güldü.

— Bu havada o vaziyette gezen birisi varsa şimdiye kadar donmuştur. Gidip te onun ölüsünü arıyayım.

Ertesi sabah Jim Çavuş, erkenden kalkıp bütün köyleri dolaştı. Fakat bir şey göremedi. Bir hafta böyle araştırdıktan sonra, Cameron'a döndü.

— Devam edecek —

Pul Köşesi :

PUL MERAKLISI MEŞHUR ADAMLAR: ROOSEVELT

Geçen yüz yıllarda devlet adamlarının çeşitli koleksiyonlara merak sarmasına karşılık. yakın zamanların meşhur adamları arasında, en fazla pul merakının yayıldığı görülmektedir.

Amerika'nın eski Cumhurbaşkanı Franklin D. Roosevelt bütün dünyanın tanıdığı çok meşhur bir pul koleksiyoncusu idi. Pullarına çok düşkün olan Roosevelt, klasörleiini daima yatağının baş ucunda bulundurur, gece yatarken ve sabahleyin kalkmadan evvel onlara bakmadan edemezdi .

İkinci Dünya savaşı sıralaında, Roosevelt diğer devlet adamları ile görüşmek üzere bir çok konferanslara gitmişti. Bu seyahatlerinde bile çok sevdiği pul koleksiyonlarını yanından ayırmaz, her gittiği yere onları da beraber götürürdü. Bir defasında,* yanında fazla eşya götürmesine müsade edilmediği için bavulundan birkaç kat elbisesini çıkararak yerine pul klasörlerini koymuştu.

Roosevelt, çocukluğundan beri eline her geçen pulu inceler, onlar hakkında bilgi edinirdi. Bu yüzden çeşitli memleketler hakkında geniş bilgisi vardı.

Yakın dostları onun hakkında şu olayı anlatırlar : İkinci Dünya savaşı esnasında Vaşington'da toplalanan bir konferansta, Japonlar'a karşı yapılacak bir hareket için Büyük Okyanus'ta uygun bir ada aranır. Şu veya bu adanın ismi üzerinde konuşulurken, Roosevelt : «Bu adalardan herhangi biri olabilir. Fakat Mongrova adası hepsinden daha uygun değil midir ?» der. Bu söze orada bulunan bütün generaller ve amiraller hayret ederler. Çünkü, hiç biri böyle bir ada ismi duymamıştır. Araştırmalar sonunda gerçekten bu adanın yerinin çok uygun olduğu anlaşılır. Roosevelt bu adayı yıllarca önce eline geçen bir Tahiti pulu üzerindeki damgadan öğrenmişti.

Roosevelt'in 12 yıllık Cumhurbaşkanlığı sırasında kazandığı büyük başarıların sebeplerinden biri de hiç süphesiz ki, pulları sayesinde edindiği geniş bilgidir.

Onun zamanında, Amerika'da çıkarılan hatıra pulları için daima onun fikri alınmıştır. Roosevelt, pulların şekil bakımından olduğu kadar, mana bakımından da kuvvetli olmasını isterdi. Bazı pulların mevzu ve şekillerini de kendisi hazırlardı.

Bir defasında Roosevelt elinde tuttuğu bir pulla resim çektirmişti. Bu resim gazetelerde yayınlanınca Dünya pulcuları arasında bir kıyamettir koptu. Bunlar diyorlardı ki : ««Pul elle tutulmaz, özel bir pensle tutulur. Bir Cumhurbaşkanının böyle savruk bir koleksiyoncu olması yakışıksızdır.» Bu gürültülerin hemen arkasından gazeteler, Roosevelt'in elinde bir pul maşası ile tuttuğu pulla beraber, gülerek çektirdiği yeni bir resmini yayınladılar.

Gelecek yazımızda İngiltere kralının meşhur koleksiyonundan ve diğer meşhur koleksiyoncu devlet adamlarından bahsedeceğiz.

Önder TÜZCET

YAZ

Hava sıcak,
Nerdeyse insan kavrulacak.
Bacalarda hacı leylekler,
Güzü beklerler.

Barış KARCI

★

KELEBEK

Gözlerin kara benek
Ne güzelsin kelebek.
Seni seviyorum pek
Ne güzelsin kelebek.

Bütün yaz boyunca
Çiçekleri gezersin
Seni seviyorum pek
Ne güzelsin kelebek.

Üzerin bir gül ipek
Kırmam seni kelebek
Seni seviyorum pek
Ne güzelsin kelebek.

İnci Eruzun

PUL MERAKLILARI ÇOĞALIYOR!..

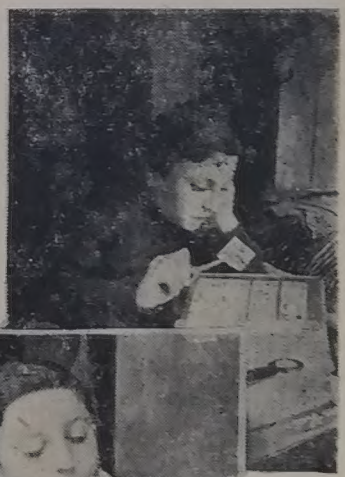

Pul köşemiz kardeşlerimiz arasında büyük bir alâka gördü. Bir çok kardeş pul biriktirmeğe başladı. İşte bunlardan biri : Ahmet Yaman. Resimde onu önünde Doğan Kardeşi ve pul albümü ile görüyorsunuz. Ahmet kardeş pul köşemizden bazı şeyler soruyor.

Elbette bütün pul meraklısı kardeşlerimizin sorularını bu sayfada cevaplandırmağa çalışacağız.

Senin ve arkadaşlarının sorularınıza sırasıyla cevap veriyoruz :

1 — Evet, iğne ile delinmiş pullar sakat sayılır.

2 — Damgasız pullarınızı sakın yıkamayınız. Deftere yapışmamaları için evvelki yazılarımızdaki tavsiyelerimizi bir daha okuyunuz.

3 — Efes hatıra serisi daha çıkmadı, pek yakında çıkacaktır.

4 — Bahsettiğiniz (çocuklar için yazılmış bir pul rehberi) hakikaten çok faydalı olurdu, fakat bu konuda yazılmış türkçe hiçbir kitap yoktur.

Geveze Ali

GEVEZE Aliyi bilir misiniz ? Tabiî bilmezsiniz. Çünkü o geveze çocuğun asıl adı bu değildir. Bu hikâyeyi okuyacak olursa, mahçup olmasın diye, ona başka bir isim taktım.

Alinin gevezeliklerinden hangisini anlatayım !... Meselâ geçenlerde, arkadaşlarına yukardan aşağıya değil de aşağıdan yukarıya fırlamak için bir paraşüt icat ettiğini söyledi. Güya evde fenerli gözlüğü varmış. Ali bu gözlükle karanlıkta okurmuş. Tabiî kimse Alinin anlattıklarına inanmaz. İnanmaz ama ağızları açık dinlemekten de kendilerini alamazlar.

Bir gün; terbiye ettiği köpeği Patak'ın neler bildiğini, onu nasıl terbiye ettiğini anlattı. Patak anahtarla kapıyı açıyor, Aliye kitap dolabından istediği kitapları getiriyormuş.

Ders zamanında bile Alinin aklı fikri derste değil, uyduracağı hikâyelerdeydi. Meselâ o gün, tahrir vazifesinde tam 11 imlâ yanlışı yaptığı için kırık numara alınca, «Ah, hata yapmıyan bir kalem icadedilse !..» diye düşündü. İkinci derste tatlı hayallere daldığı sırada öğretmen onu tahtaya çağırdı. Çalan zil Aliyi ikinci defa kırık numara almaktan kurtardı.

Ali geçirdiği sıkıntılı dakikaları hemen unuttu :

— Öğretmen, öretmen !.. Ben dün evde öyle bir top yaptım ki...

Öğretmen. kaşlarını çatarak :

— Derse çalışsaydın daha iyi ederdin; diye Alinin masalını yarıda kesip sınıftan çıktı.

Arkadaşları tahtada yaptığı yanlışları göstermek istediler. Fakat Ali tahtayı çabucak sildi.

— Ben problemi bitirmemiştim ki... Selim, Alinin en iyi arkadaşı olduğu için her şeyi yüzüne söylerdi.

— Kardeşim, Aliciğim; öğretmenin söylediği doğru. Evde çalışsaydın, şu problemi çabucak ve doğru yapardın. Sınıfın en zayıf öğrencisi sensin.

Ali omuz silkti.

— Adam sen de ! Bu meseleler benim için hiçtir. Öyle bir makina icat ettim ki, kendi kendine hesap yapıyor.

Çocuklar Aliyi sardılar.

— Nerede ?... Göster... Görelim !..

Ali uydurduğu yalana pişman oldu. Az kalsın :

— Uydurdum çocuklar !.. diye itiraf edecekti. Ama gururuna yediremedi.

— Göstereceğim elbet.

Selim, bütün sınıfın karşısında :

— O makineyi göstermezsen arkadaşlığımız bozulur, çünkü yalancılarla konuşmam; dedi.

— İki hafta sonra hazır. O zaman görüşürüz.

Zavallı Ali gevezeliğinin cezasını çekmek zamanı geldiğini anladı. Şu makineyi icat edemezse arkadaşlarının yüzüne nasıl bakacaktı?

Eve gelince; treni, telefonu, radyoyu icat edenleri kıskanarak düşündü. Arkadaşlarına karşı küçük düşmemek için muhakkak bir çare bulması lâzımdı !

Ali nihayet o çareyi buldu. O günden sonra ev halkı hayret içinde kaldı. Okul dönüşleri Ali, akşam yemeğine kadar babasının çalışma odasından dışarı çıkmıyordu. Hattâ babasının çok meşgul olduğu zamanlar gibi, Haticeye :

— Kim gelirse evde yokum; diye tembih ediyordu.

On dördüncü gün sınıfın en meraklısı Oya :

— Makineni bitirdin mi Ali ? diye sordu.

— Bitirdim.

Ertesi gün Ali, koltuğunda kocaman bir paketle sınıfa girdi. Paketi, etrafını saran çocukların önünde sıranın üzerine koydu.

— İşte icat ettiğim makine !

O sırada zil çaldı. Sınıfa giren öğretmen aritmetik kitabındaki 45 inci problemi verdi. Çocukların aklı Alinin makinesindeydi. Sınıfın birincisi Selim bile, oldukça zor olan problemde bir hata yaptı. Herkesi ve en çok öğretmeni hayrete düşüren şey, Alinin ödevi ilk olarak vermesi oldu. Okula başlıyalı böyle şey olmamıştı. Teneffüste hepsi Alinin makinesini görmeğe koştular. Bu, büyücek bir karton kutuydu. Kutunun içinde 10 dan 60 a kadar sıralanmış ufacık kutular vardı. Her kutunun içinde dekumbaralarda olduğu gibi, birer delik açılmıştı. Ali büyük bir ciddiyet ve azametle anlatmağa başladı :

— Bu otomatik bir makinedir. Her otomatik makinede olduğu gibi, içine para atılır. Beş kuruş atarsanız makine size istediğiniz problemin halledilmiş şeklini verir. Hadi, isteyen denesin. İşte, 50 numaralı kutuya para atıyorum.

Ali, herkesin gözü önünde 50 numaralı kutuya beş kuruş attı. Kutunun altındaki delikten bir kâğıt düştü. Çocuklar problem kitabından 50 N.lu problemi buldular, okudular. Hesapta en kuvvetli olanlar hallettiler. Sonra Alinin kâğıdına baktılar : cevap doğruydu. Makineyi birkaç kere denediler. Bir türlü inanamıyan Selim parayı sonuncu 60 N.lu kutuya attı. O problem kitabın en zor problemiydi. Ama o da doğru çıktı. O zaman

içlerinden biri :
— Çocuklar, bunda makinelik iş yok ki !... diye bağırdı. Ali, iki hafta çalışıp bütün problemleri halletmiş, cevaplarını kâğıtlara yazmış. Şimdi de, «Otomatik hesap makinesi yaptım», diye övünüyor !
Ali, her zamanki gibi hazır cevaptı. Bu sefer haklı bir gururla :
— Olsun, dedi. Çalıştım ve bu yüzden sene sonuna kadar hesaptan «pekiyi» alacağım. Makineyle alay ediyorsanız daha iyisini kendiniz yapın.
Ali, hesap makinesini «icat» edinceye kadar duyduğu üzüntüyü hatırlayarak sözlerine daha fazla dikkat etmeğe başladı. Böylece, onu bazan gülünç düşüren, bazan mahçup eden gevezelikten yavaş yavaş vazgeçti.

İnsanların bazı huyları birbirine benzer!

Bir çok noktalarda birbirimizi taklit eder, aynı sözleri hepimiz makine gibi tekrarlarız. Bir kere kendinizi ve etrafınızı deneyiniz. Bu sözlerimi siz de kabul edeceksiniz.
Aşağıda yazacağım olaylarda hepimiz de aynı şeyleri yapmaz mıyız ?
1 — Bir uçak sesi duyunca hepimiz başlarımızı havaya kaldırmaz mıyız ?
2 — Bir papağan görsek derhal kendisine (merhaba) yahut (gün aydın) demez miyiz ?
3 — Yılankavi bir merdiveni anlatırken hepimiz parmağımızla havaya bir helezon çizmez miyiz ?
4 — Sokakta bir arkadaşımızı selâmladığımız zaman hepimiz içimizden gelmese bile gülümsemez miyiz ?
5 — Bir arkadaşımız bize bir fıkra anlatırken biz de ona anlatacak bir fıkra bulmak için zihnimizi yormaz mıyız ?
6 — Kravattan bahsedilse istemiyerek hepimiz elimizi kravatımıza götürmez miyiz ?
7 — Büyükce bir aynanın önünden geçerken yine istemiyerek bir an durup kendimize bakmaz mıyız ?
8 — Hele büyüklerimiz bir küçük çocuk gördükleri zaman (aman ne kadar da annesine (veya babasına) benziyor), demezler mi ?
9 — Başkasının alkışladığı bir şeyi hepimiz de farkında olmıyarak alkışlamaz mıyız ?
Bilmem haklı mıyım ?

V. ŞEREFLİ

ÇÖLDE İKİ ARKADAŞ

11

Avlu kapısı açılınca bir sürü saray muhafızı bizimkilere hücum ettiler.

Kavganın en kızgın anında araplardan biri Yılmaza «Çabuk, dedi; gel arkamdan.»

Arap onu Türkiyeli dostuna götürdü. «Yahu sen nerelerdesin, epeydir seni arıyoruz.»

Tam bu sırada Fettah çıkageldi. «Yılmaz hırsızlar sarayı bastı, çabuk gel»

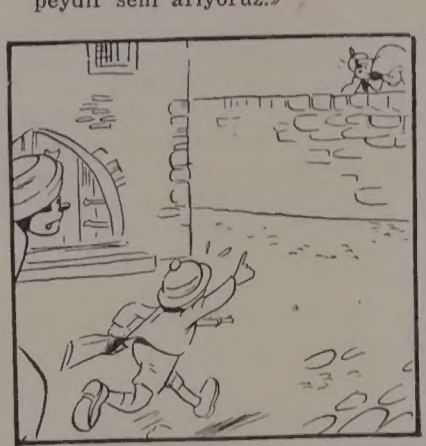

Yılmaz koştu. Bu sırada duvardan atlamakta olan hırsızı gördü. «Dur» diye bağırdı.

Yılmaz duvara tırmandı. Adam devenin üzerine atlayıp kaçıyordu.

— Devam edecek —

HİKÂYE

Yelpaze İstiyen Kelebek

ÇİNLİLER kelebeğe «Vodip» derler. Ama hikâyemizdeki Vodip, küçük bir Çinli kızın adıdır.

Vodip'le dedesi Yink-Fun, bir gün kasabada kurulan pazara gittiler. Dedesi :

— Ben pazarda alış veriş ederken sen caddede dükkânların camekânlarına bak, dedi.

Vodip pazara gitmeği daha çok istediği halde dedesinin sözünü dinledi. Dolaşırken vitrinin birinde bir yelpaze gördü. Üzerinde, çoban kızına kaval çalan bir çobanın resmi vardı. Ne güzel yelpazeydi bu !..

Vodip düşünmeğe başladı Ayakları çıplaktı... Evlerinde yemek olarak azıcık pirinçle çorba vardı. Fakat yelpaze küçük Çinli kızların en tatlı hayallerinden biriydi. Kendisini, yelpazeyi sağa sola sallarken gördü. Birdenbire, omuzuna bir el dokundu. Avrupalı bir bey, düzgün bir Çinceyle :

— Kızım, bana kasabanın muhtarı Vo-Li'nin evini gösterir misin ? dedi. Al şu parayı da...

Vodip paraya baktı. Bununla yelpazeyi alabilirdi belki. Etrafa bakındı; dedesi görünürlerde yoktu. Kuru, ufak parmağiyle, caddenin köşesindeki evi gösterdi :

— Vo-Li orada oturuyor.

Yelpazeyi camekânda seyrederken Yink-Fun geldi. Vodip lâftan lâfa atlıyarak bu paranın nasıl eline geçtiğini anlattı. Büyük babasının yanında seke seke yürürken ertesi günü düşünüyordu. Çünkü Yink-Fun yarın tekrar kasabaya gelip yelpazeyi alacaklarını söylemişti. Aile akşam serinliğinde taşlıkta otururken Vodip annesine sokularak :

— Bu parayla yelpaze almak hakkımdır, değil mi anne ? diye sordu.

— Deden izin verdikten sonra elbette. Yalnız yaklaşan dondurucu kışı unutma Vodip. Büyük annen bir hırka ister. Ne yünlü elbise, ne de maltız zayıf vücudunu ısıtamıyor... Yine sen bilirsin; para senin.

O gece Vodip, pirinç tarlasından gelen sivrisineklerle bir hayli uğraştıktan sonra uyuyabildi. Rüyasında yelpazenin üzerindeki çobanla çoban kızını, sıcak bir paltoya sarılmış Avrupalı adamı, alev alev yanan maltızı kucaklıyan ninesini gördü.

Ertesi gün öğle yemeğinden sonra Ying-Fun çoraplariyle çarıklarını giydi. Vodip saçlarını taradı, ayaklarını yıkadı. Kasaba yolunu tuttular. Küçük kız dükkâncıya parayı uzatırken :

Bu kadar para camekândaki yelpazeyi almaya yeter mi ! diye sordu.

Dükkâncının gözleri büyüdü. Bir Çinli kızın kasabaya tek başına gitmesine izin verilmezdi. Alış verişi ancak ailenin erkekleri yapardı. Ying-Fun dedeye saygıyla baktı .

— Hay hay; istediğiniz yelpazeyi alabilirsiniz.

Vodip güzel yelpazeye elini uzatırken gözünün önünde soğuktan titreyen ninesinin hayali belirdi. Yutkundu.

— Şey... Bu parayla şu hırka alınabilir mi ?

— Alınabilir.

Vodip'in içinde sert, fakat kısa süren bir çarpışma oldu. Sonra, duyulur duyulmaz bir sesle :

— Ben... hırkayı alacağım !.. diye mırıldandı.

Hırkayı gören nine pek sevindi. Ying-Fun baba ses çıkarmıyordu ama gözlerinin içi gülüyordu. Vodip'in annesi; kızının ihtiyar ninesini düşündüğüne sevindi, fakat bütün varlığiyle arzuladığı yelpazeden mahrum kalışına da üzüldü. Yavaşca yerinden kalktı, dışardan altı tane yumurta getirdi. Vodip'e uzatarak :

— Benekli tavuğu kuluçkaya yatırdım. Bu yumurtaları altına koy, piliçleri senin olsun.

Ying-Fun dede, tahta üzerine oyulmuş bir tabloyu raftan indirdi :

— Senin olsun kızım !

Vodip sevine sevine teşekkür etti. Yumurtadan piliçler çıkarsa onları satarak yelpazeyi de alabilirdi ! Hırkayı eliyle okşıyan nine :

— Vodip, dedi. Odamdan sandal ağacından yapılmış kutumu getir.

Vodip, içinde neler olduğunu bilmediği kutuyu getirdi.

Nine, «Bu da, iyi yürekli torunuma hediyem olsun !» dedi.

Vodip'in sevincinden nerdeyse nefesi kesilecekti. Büyük annesinin hediyesi, dükkânda gördüğümden çok daha zarif ve güzel bir yelpazeydi. Hem de üzerinde, çoban kızına kaval çalan bir çobanın resmi vardı.

Böğürtlen ABLA

— Biraz müsaade edin, son yumurtamı da yumurtlayım..

* * * * * * * * * * * * * * * * * *

DEVEKUŞU

Devekuşuna sormuşlar :
— Kuş musun deve misin ?
— Kuşum, demiş kanatlarını
gererek.
— Madem ki kuşsun uçman gerek,
Hele şöyle kanat aç ta göklerde
Görelim ne denlü kuşsun.
— Görülmüş şey mi deve uçsun?
Adıyla sanıyla deveyim ben.
— O halde sırtında yük taşı.
Birden öfkeyle dikilmiş başı
Demiş : — Bana bakın öyle şey
olur mu,
Ne de çabuk unuttunuz kuşluğumu?

Güngör DİLMEN

* * * * * * * * * * * * * * * * * *

TAHSİL
ve
CEHİZ
sigortaları
ne kadar küçük yaşta başlarsa
o kadar kârlıdır.
DOĞAN SİGORTA

ŞÖYLE bir düşünülürse, her şey bir sincabın başı altından çıkmıştı : Dağın tepesindeki çamlıktan çam kozalaklarını toplarken bir tanesini düşürdü. Kozalak bayır aşağı yuvarlanırken tohumları oraya buraya saçıldı.

Ertesi baharda tohumlar tuttu. Birkaç yıl sonra bayırdan vadiye kadar uzanan körpecik bir çam ormanı yeşerdi. Önlerinde geniş bir yol uzanıyordu. Küçük çamlar yoldan geçen insanlara ve arabalara baktıkca neşeleniyorlardı. Fakat zamanla hallerinden memnun olmamağa başladılar :

— Yoldan geçenler bizimle hiç ilgilenmiyor...

— Zaten bu yoldan pazara giden köylülerle sürülerinin peşindeki çobanlardan başkası geçmiyor ki...

— Ah !.. Kralımız buradan geçip bizi görse, yüzde yüz sarayının bahçesine diktirirdi.

Çamların bu şikâyetleri bir gün Ağaç Perisinin kulağına gitti. Dileklerini yaptı. Birkaç gün sonra oranın kralı yaldızlı arabasiyle gezintiye çıkmışken taze çam kokusundan pek hoşlandı. Emir subayına :

— Tarım bakanına söyleyin, saray parkına bu çamlardan bolca dikilsin ! diye emir verdi.

Böylece küçük çamların isteği yerine geldi. Saray parkına getirilirken körpe dalların kırılmamasına ayrıca dikkat edildi. Çamlar bundan büsbütün kurumlandılar, kendilerini dünyanın en kıymetli bitkileri sandılar. Bunun için, saray parkını gezenlerin kuğularla kırmızı balıklara ve yabancı diyarlardan gelen bitkilere daha çok bakmaları onları pek üzdü.

— İnsanlar süslü, cicili bicili şeyleri seviyorlar. Kokulu yeşilliğimiz göz doldurmuyor artık...

Çamların acı şikâyetleri Ağaç Perisinin kulağına gitti. «Ne yapsam da şu çamları memnun etsem ?..» diye düşündü. Nihayet bir çare buldu. Yılbaşı yaklaşıyordu. Bir sabah sarayın baş bahçıvanı adamlariyle parka geldi. Çamları söktüler, büyük saksılara ve fıçılara dikip salonlara götürdüler, saray halkına dağıttılar. Çamlar, bir gece olsun, hayallerinde canlandırdıkları gibi yaşadılar. Tepeden alt dallarına kadar renk renk ve pırıl pırıl oyuncaklarla, renkli mumlarla bezenmiş, dimdik duruyor, etrafındaki neşeli çocuk kalabalığının hayranlık sözlerini zevkle dinliyorlardı.

Fakat rüya gibi geçen şenlik gecesinden sonra eski yerlerine dönen çamlar âdeta isyan ettiler :

— Hayatımızın daima böyle olmasını isteriz !

— Her zaman süslü olalım...

— İnsanlar bize daha çok kıymet versinler.

Çamlar, durdukları yerde bağırışırken Ağaç Perisi yetişti. Öfkelenmişti :

— Son defa olarak gönlünüzü yapacağım ! dedi. Zaten perilerin hükûm devri bitmek üzere. Yarın istediğiniz şeye kavuşacaksınız.

Ertesi sabah uyandıkları zaman çamlar kendilerini ne saray parkında, ne de süslü salonlarda buldular. Başı sonu görünmiyen bir yolun kenarına muntazam bir şekilde dizilmişlerdi. Güzel, zümrüt yeşili dallarını kaybetmiş, sadece dümdüz gövdeleri kalmıştı. Ama bu halleriyle de kendilerine göre süsleri vardı. En üst kısımlarına kalın, sağlam teller ve beyaz porselenden fincanlar yerleştirilmişti. Canlı kuşlar tellerin üstüne konuyor, cıvıltılariyle çamları eğlendiriyorlardı.

Böylece çamlar ağaç halinden kurtulup ilk telgraf direkleri olalıdan beri şikâyetleri de kesildi.

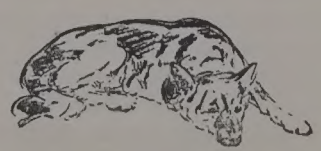

Gerçek bir hikâye

Londra hastanelerinden birinin doktoru otomobiliyle hastaneye giderken bir köpeğe çarpmış. Hayvan zaten hastaymış. Doktor bunu alıp hastaneye götürmüş, gereken tedaviyi yapmış.

Köpek hastanenin gözbebeği olmuş. Hastabakıcılardan ahçılara kadar herkes onu sevmiş, nazlandırmış. Tamamiyle iyileşen köpek bir gün kendiliğinden hastaneden çıkıp gitmiş.

Epey zaman sonra, hastane halkı eski hastaları hoşhoşun döndüğünü görmüşler. Ama bu defa yalnız değilmiş; zeki hayvan ayağı kırık bir köpeği de beraberinde getirmiş.

★

AKILLI KÖPEK

Münihte oturan Ruby Horn adlı bir adamın köpeği, efendisinin hem İngilizce, hem Almanca söylediği 700 kelimeyi bir tek yanlış yapmadan anlar, verdiği emirleri yerine getirir.

★

DÜNYANIN EN BÜYÜK GEMİSİ

Dünyanın en büyük gemisi «United States» in yapılması için 24 milyon 500 bin dolar sarfedilmiştir. Geminin 6 bin kişilik mürettebatı vardır; 2 bin yolcu alır. Sürati «Queen Marry» ninkinden fazladır.

BİRGÜN Çin hükümdarına üstünde iri siyah harflerle : DİKKAT, DÜŞÜRMEYİN. BÜLBÜL ! yazan kocaman bir sandık geldi.

Hükümdar, «Herhalde sanatkârımız hakkında yeni bir eser» diye düşünerek sandığı açtırdı. Fakat içinden pırlantalar ve diğer kıymetli taşlardan yapılmış bir bülbül çıktığını görünce, hayretler içinde kaldı. Bu göz kamaştırıcı kuşun asıl marifeti yaşıyan bülbülün en fazla beğenilen bir şarkısını hususî anahtarı ile kurulduktan sonra aynen söylemesiydi. Boynundaki altın levhanın üzerinde pırlantalarla yazılmış şu yazılar okunmaktaydı. «Çin hükümdarının harika kuşunun yanında Japon hükümdarı Mikadonun bülbülü pek kıymetsizdir.»

Hükümdar bu hediyeye o kadar memnun oldu ki, getiren adamı kuşçubaşı yaptı. Aynı gece iki bülbülü birden dinlemek için bir konser hazırlandı. Fakat bu konser hiç de beklenildiği kadar güzel olmadı. Orkestra şefine bakılırsa Japonyalı misafirin suçu yoktu, şarkısını kusursuz söylemişti. Fakat canlı bülbül aynı şarkının bazı yerlerini uzatıyor, bazılarına ise bir hıçkırık ilâve ediyordu. Bu değişik nağmeler her ne kadar kulağa güzel geliyorsa da misafir kuşla beraberlik temin edemiyordu.

Misafir kuş baştan kurulup bu sefer tek başına öttü ve bütün dinleyenlerin takdirini kazandı.

Bilhassa hanımlar bu süslü kuşun ormanlarda yaşıyan gösterişsiz bülbülden ziyade saraya yakıştığını söylüyorlardı. Sonra nazlanması filân da yoktu. Ne zaman kursanız hemen ötmeğe başlıyordu. Zaten son zamanlarda canlı bülbülde pek nazlı olmuş, kapalı yerde sesim iyi çıkmıyor diye gülünç bir mazeret uydurmuştu. Hanımlar bülbülün çabuk şımardığını söylüyorlardı.

Bir aralık hükümdar değişiklik olsun diye emektar Çinli bülbülü dinlemek arzusunu gösterince herkes kuşun her zamanki yerinde olmadığını gördü. Bülbül açık pencereden karanlık ormana doğru uçup gitmişti.

Vezir öfkeyle, «Nankör bülbül» diye söylendi. Bu kaçıştan yegane memnun olacak orkestra şefiydi. Bülbülün musiki bilgisini arttırmak için hiçbir yardımını esirgememişti, ama yinede ona bir türlü söz geçirip kendini saydıramamıştı.

Japonyalı süslü kuşu halkın dinlemesi için bir pazar günü sarayın bahçesinde bir konser tertip edildi. Halk ikide bir «ah,ah» ve «ay, ay» diye sesler çıkararak bülbülü çok beğendiklerini göstermek istiyordu.

Yalnız kalabalığın arasında bulunan balıkçılar o kadar hayret etmediler. «Fena değil» diyerek sahilde öten bülbülü övdüler. Evet bunun söyledikleri aynen onun söylediği şarkının eşidir ama onu dinlerken insan göz yaşlarını tutamaz, velhasıl kelimelerle ifade edemedikleri bir eksiklik vardır.

★

TUTUMLU MUSUNUZ?

★

TUTUMLU olmak, yalnız ilerde istediğiniz bir şeyi almak için kumbaranıza para atmak değildir. Kullandığınız her şeyi ihtiyatla, kararında sarfetmek de tutumlu olmak demektir.

Tutumlu olup olmadığınızı anlamak isterseniz, aşağıdaki suallere «evet» veya «hayır» la cevap verin. Tutumluluk bakımından bir kusurunuz varsa, bildikten sonra düzelmesi kolay olur.

1) Kurşunkalemlerinizi ufalıncaya kadar kullanır mısınız ?
2) Defterinizde lüzumsuz yere çok boş yer bırakır mısınız ?
3) Su musluğunu kapatırken damlamamasına dikkat eder misiniz?
4) Elinizi yıkadıktan sonra sabunu yaş yere bırakır mısınız ?
5) Okuldan dönünce sokak elbisenizle kunduranızı çıkarır mısınız?
6) Mektup yazarken önce müsvedde hazırlar mısınız?
7) Odanızı, yatağınızı toplayıp elbisenizi fırçalayarak annenize vakit kazandırır mısınız?
8) Diş macununun tübünü ortadan sıkıp macunun fazla akmamasına dikkat eder misiniz ?
9) Trende, vapurda boş kalmamak için bir şey okur veya elişi yapar mısınız?
10) Soba yanan bir odaya girerken hemen kapıyı kapar mısınız?
11) Sofrada açgözlülük ederek tabağı yiyemiyeceğiniz kadar yemekle doldurur musunuz ?
12) Giyim ve okul eşyanızı hor kullanmadan, öteye beriye dağıtmadan yerlerine kor musunuz?
13) Odadan çıkarken arkanızdan elektriği söndürür müsünüz ?

6 dan daha az «evet» cevabı verenler hiç de tutumlu değildir. Dalgınlıkla savurukluluğu bırakıp kendilerini kontrol etmeleri lâzımdır. 6 - 10 «evetler» oldukça iyidir. 10 dan fazla «evet» diyenler Tutumluluk Haftasında mükâfat almağa namzettirler. Hepiniz böyle olmağa çalışın !

Bülbülün uçup gitmesinden fena halde öfkelenen hükümdar kuşun memlekete tekrar girmesini yasak etti. Buna karşılık Japonyalı kuşu tahtının yanına, ipek yastıklar üzerine oturttu. Canlı bülbülün istemediği ay nişanını da yastığına taktı. Ayrıca vezirlikle aynı kıymette olan saray baş şarkıcılığı rütbesini de bu kuşa verdi.

Hükümdarın gözüne girmek için orkestra şefi kalın bir kitap yazdı. Bu kitapta cansız kuşun marifetlerini anlata anlata bitiremiyordu.

Bir sene müddetle her şey yolunda gitti. Sarayda en yüksek vezirden en küçük memura kadar, herkes bülbülün şarkısını baştan sonuna kadar ezberlemiş ve «lalala... titiritiri !..» diye tekrar ediyorlardı.

En nihayet günün birinde olan oldu. Hükümdar kanapesine uzanmış kuşu dinleyerek istirahat ederken, saray baş şarkıcısının içinde acayip bir tıkırtı oldu. Şarkının yerine madeni sesler duyuldu; arkasından sessizlik ! Telâşlanan hükümdar en meşhur hekimleri bir araya topladı ama, hiç biri bir çare bulamadı. Nihayet saatçinin biri kuşun içindeki yayı değiştirip onu yine baştan şarkı söyliyebilecek duruma soktu. Hükümdara, «Bu makina artık eskimiş, bence pek sık çalmayın, bir daha bozulursa tamir olmaz» diye tenbih etti.

Hükümdar başta olmak üzere bütün saray halkı buna pek çok üzüldü. Süslü püslü kuş artık yılda bir kere, hükümdarın doğum günlerinde ötecekti. O zamanda sanki yayı tekrar kopuverecekmiş hissini veriyor ve bir türlü dinliyicilere eski zevki tattıramıyordu. Orkestra şefi, «Kuşun sesinde hiç bir değişiklik yok, eskisi kadar güzel» dediği için kimse fikrini açıkça söyleyemedi.

ANDERSEN'den Çeviren :

Hale Taylan

★

Bu masalın sonunu merak ediyorsanız gelecek sayımızdaki «Hâkanın gerçek dostu» adlı masalı okuyunuz.

YAPI ve KREDİ BANKASI'nın İkramiyeli Aile Cüzdanı sizi de bir ev sahibi edebilir.

UĞURSUZ ŞATO

— 18 —

Şatonun bahçesinde mışıl mışıl uyuyan bir nöbetçinin önünden geçerken kıra çıktı. Boş bir çoban kulübesi görünce geceyi orada geçirmeğe karar verdi.

O gece uyuyamıyan yalnız Jil Martro idi. Pankrası uyandırarak başbaşa verdiler. Şeytan Şövalyesi Alenin kim olduğunu bilmediği için onu, misafirler arasında bulunan Jan Terruanın bir dostu zannediyordu. Yeni düşmanını ne pahasına olursa olsun meydana çıkaracaktı.

Jil Martro, ziyafet gecesindeki olaya önem vermiyormuş gibi, hemen arkasından bir av tertipledi. Ziyafete gelenler kadar değilse de, avada gelenler oldu. Avcılar arasında gerçekten şövalye Terruanın en yakın dostlarından üç kişi vardı. Jil Martro, Pankrasa bunların odasında araştırma yapmasını emretti. Üçünden birinde keşişin kukuletalı pelerini bulunacaktı elbet!

Pankras, şato kâhyası Filiberti yanına alarak aramayı yaptı. Ama şüpheli eşya bulamadı. Bunun üzerine Jille Pankras onlara, Şeytan Uşağının icadı, dilçözen bir ilâç içirmeğe karar verdiler. Üç şövalyeden birinin açıkgöz, kurnaz bir seyisi vardı. Yolda ayağı sakatlandığı için efendisiyle ava çıkamamıştı. Pankrasla Filibertin misafir odaları etrafında fazlaca dolaşmasından şüphelendi. Efendisinin odasındaki boş bir sandığa girip gözetlemeğe başladı. Az sonra Pankrasla Filibert çocuğun saklandığı odaya girdiler. Masada duran su kabına bir mayi döktüler.

— Devam edecek —

TATİLİ HOŞ GEÇİRMEK İÇİN

Tatilde vaktinizi hoş geçirmek istiyorsanız Doğan Kardeş'in Dünya Çocuk romanlarını okuyunuz.. Çok heyecanlı ve sürükleyici olan bu romanların her biri 50 kuruştur.

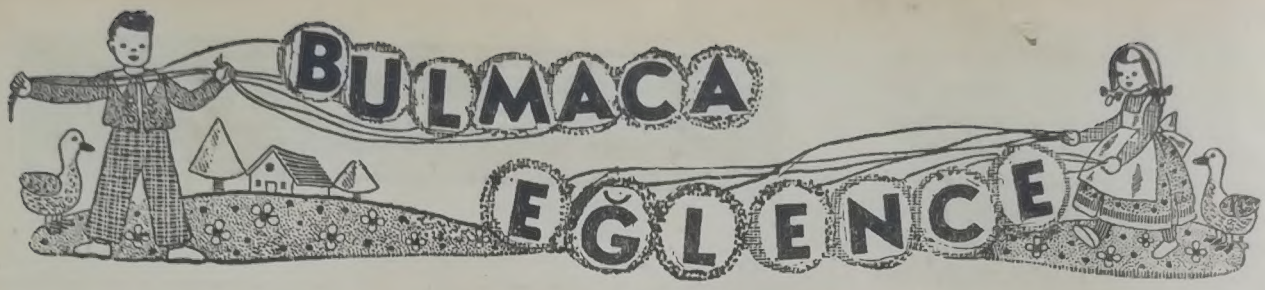

— Dün niye gelmedin, aile başkanından bir yazı isterim.

— Öğretmenim, annem seyahatte, babamdan getirsem olmaz mı ?

NEREDEN BİLİYOR ?

— Kendisinden 20 lira istedim. Bana ne dedi biliyor musun ?

— Hayır...

— Allah, Allah, nereden biliyorsun ?

★

OTELDE

Müşteri — Odanızdan deniz görünür mü ?

Otelci — Deniz görünmez ama denize akan bir dere görünür.

★

EROL'un TAVSİYESİ

O gece ağabeyisi, «Anne yarın bize aşı yapacaklar» deyince, küçük Erol ağabeyisine hayretle bakarak :

— Ne duruyorsun ağabey ağlamıya başlasana, dedi.

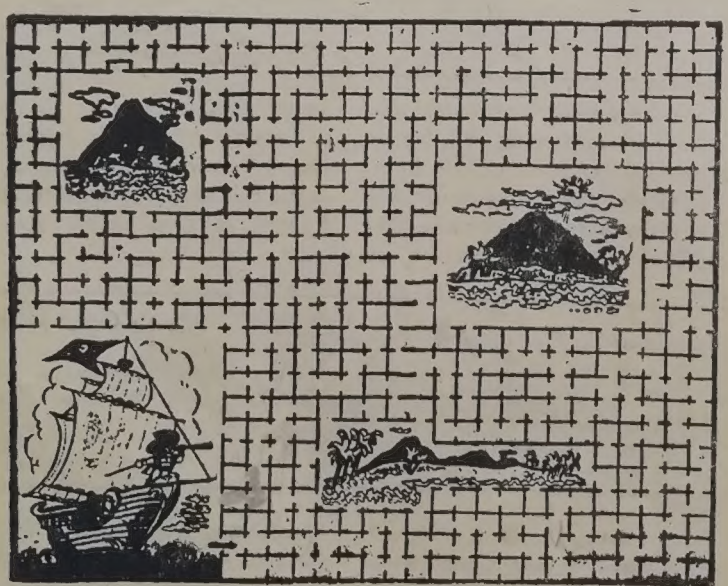

Korsan Hayhuy, define adasını aramak üzere yola çıkmış. Define, karşısındaki üç adadan birindedir. Acaba hangi yoldan gitmeli ki, önüne hiçbir engel çıkmadan bu adaya ulaşsın.

BİR YAŞ GÜNÜ HEDİYESİ

BİR zamnlar iki hırsız varmış. Bunlardan biri uzun ve zayıf, diğeri de aksine, kısa ve şişmanmış. Birgün bu iki hırsız yolda giderken bir mutfak penceresinde asılı bir kaz görmüşler.

Uzun boylu hırsız arkadaşına, «Şu kazı aşıralım» demiş, «Ama oradan nasıl alabiliriz ?»

«Akşama kadar bekleriz» diye öteki cevap vermiş. «Şimdi gündüz, cadde kalabalık. Akşama yanımıza bir merdiven alır geliriz.»

Gece olmuş, cadde tenhalaşmış, bizim iki hırsız gelip merdiveni pencerenin bulunduğu duvara dayamışlar. Kısa boylusu merdivene tırmanmış. Tam kazı alacağı sırada bir polis gelmiş.

— Gecenin bu saatinde burada ne yapıyorsunuz ? Derhal çekilip gitmezseniz sizi karakola götürürüm.» demiş.

Merdivenin tepesindeki hırsız korkudan titriyormuş. Fakat aşağıda bekleyen uzun boylusu gayet sakin, «Yavaş konuşun bay polis arkadaşımızı uyandıracaksınız. Yarın onun yaş günüdür. Oyun olsun diye penceresine bir kaz asıyoruz ki, yarın uyanınca hayret etsin» diye cevap vermiş.

Polis, «Güzel ama» diye söylenmiş «Bu iş öyle gece vakti olmaz. Gündüz gelir yaparsınız.»

Uzun boylu hırsız, «Yazık yazık,» diye mırıldanmış. Sonra arkadaşına dönüp üzgün bir sesle, «Duymuyormusun şişko» diye bağırmış. «Bay polis şimdi müsaade etmiyor. Kazı al da aşağıya in, yarın gelip asarız.»

Çeviren : *Tuğrul ÇAĞIL*

DOĞAN KARDEŞ, Perşembe günleri çıkar haftalık çocuk dergisi ★ Sahibi : Kâzım Taşkent ★ Yazı işlerini fiilen idare eden mes'ul Md. Ş. Enis Regü ★ İdare Merkezi : Galata, Yüksekkaldırım Serdarekrem sokak No. 48 ★ Mektup ve havale adresi : Posta Kutusu : 2217 — Beyoğlu ★ Telefon : 42933 ★ Abone şartları : Yıllık (52 sayı) 750 kuruş, altı aylık (26 sayı) 400 kuruş, üç aylık (13 sayı) 200 kuruş ★ Yurd dışına iki mislidir. ★ Adres değiştirmek isteyen abonelerin 30 kuruşluk pul göndermeleri lâzımdır ★ Dergiye gönderilen yazılar, resimler basılsın basılmasın geri verilmez ★ Basıldığı yer : Doğan Kardeş Yayınları A. Ş. Basımevi — İstanbul

Dokuzuncu yıl — 13 Ağustos 1953 — Sayı : 359

KIRMIZI SAÇLI ÇOCUK

Yazan: *Elsa Muchg* ✶ Çeviren: *Nihal Y Taluy*

— 7 —

— Bereket versin evlât edinmemiş, dedi. Eksik olmasın Liza zamanında haber verdi. Yoksa her şeyi hazırlamıştı. Masanın üstünde vilâyete yazdığı istidayı buldum...

Bayan Büser birden sözünü keserek Teo'ya döndü :

— Ne istiyorsun ? Kolumdan niye çekiyorsun ?

— Şey... Bir şey söylediniz de... Annesi kimi sokakta bırakmış ?

— Çocuğunu.

— Niçin bırakmış ?

— İstemediği için.. Aman ne çok konuşuyorsun sen çocuk ! Şey...

Bayan Büser sesini biraz tatlılaştırarak :

— Adın ne senin, diye sordu.

— Teo Kümmerli.

Kadın çocuğun elini bıraktı. Hiddetle parlıyan bakışını hüzün dolu mavi gözlere dikerek :

— Bir daha bunu duymıyacağım, anladın mı ?... dedi. Hakikî adını söyle bana.

— Teo Aleks.

— Tamam. Senin adın bu; başka adın yok. Anladın mı?

— Anladım.

Fakat kadının bilmediği şeyi bilen Teo, göğsünde sakladığı albüm kapağını yokladı. Orada, altın halenin süslediği çocuk başının altında «Teo Kümmerli» yazılıydı... O sırada hızlı adımlarla dönen ressam Gud onlara ulaştı. Teoyu elinden tutarak kendine çekti.

— Bana geleceksin, değil mi sincabım ? Ama çabuk gel emi ? Evimi yalnız başına bulabilirsin, değil mi ?... Nerede kalacaksın şimdi?

— Evimizde. Kümmerli Babayı bekliyeceğim.

Ressam gözlerini çocuğun bakışından kaçırarak alnından öptü ve süratle uzaklaştı. Teoyu tekrar yanına çağıran Bayan Büser, ressamın arkasından dudak büktü :

— Bu kılıksız adam da kim? diye söylendi. Sonra, Teoya dönerek soğuk, ilgisiz bir tavırla :

— Apartımanda yalnız başına kalamazsın sen; diye ilâve etti. Kurumundan haber gelinceye kadar Sammer Teyzede oturursun.

Teo, «Kurum» un ne olduğunu sormak istedi ama cesaret edemedi. Sessizce ağlıyan Liza, Bayan Büsere yaklaştı.

— Ben köyüme döneceğim Hanımefendi. Annem hasta yattığı için bir zaman çalışmıyacağım. Ben oradayken Teo birkaç hafta bizde misafir kalsın.

— Nasıl istersen. Mademki küçüğü alıyorsun bu gece apartımanda kalın. Ben nasıl olsa otelde yatacağım. Aman sabah erken hazırlanın. Ben gelinceye kadar ortalığı toplarsın.

⁂

Apartıman boş ve sessizdi. Liza ile Teo mutfakta karşı karşıya yemek yediler. Sonra Liza, Teonun eşyasını manevî babasının büyük bavuluna koydu. Dolabın çekmecelerinden çıkardığı ve Teonun hiç bilmediği bir takım eşyayı da bavulun bir köşesine yerleştirdi. Bunlar: kukuletalı mavi bir pelerin, beyaz kısa çorap, açık yeşil örme bir bebek entarisiyle iç çamaşır ve uzun saçaklı siyah bir atkıydı. Çekmecenin dibinden ufak bir kutunun içinde iri sarı taşlı bir kolye çıktı.

— Bunlar da benim mi Liza abla ?

— Senin ve annenin. Annen seni Kreş çocuklarının yanında bıraktığı zaman üzerinde bunlar varmış. Kümmerli Baban, hatıra olarak saklamıştı.

— Liza abla, Kümmerli Baba annemi tanıyor muydu ?

— Hayır tanımıyordu.

Liza biraz düşündü. Sonra kendi kendine, «Her şeyi olduğu gibi anlatsam daha iyi olur;» dedi. yüksek sesle devam etti :

— Sen çok küçükken, annen seni Kreş çocuklarının arabasına oturtmuş. İşi varmış; gidip dönecek, seni alacakmış. Fakat yolda otomobil kazasına uğramış...

— Demek beni sokakta, araba içinde buldular, öyle mi ?

— Evet.

— Öyleyse ben bir öksüzüm Liza abla, değil mi?

— Evet Teocuğum. Fakat annen muhakkak ki seni çok seviyordu. Jertrüd annen onu görmüş, konuşmuş...

— Kümmerli Babam da beni seviyordu, değil mi ?

— Elbette yavrum.

— Dönünceye kadar ona her gün bir resim yapacağım.

— Çok iyi edersin. Ama şimdi soyun; elini yüzünü yıka, dişlerini fırçala ve yat. Yarın erken kalkacağımızı unutma.

VIII

YUVASIZ

Liza ile Teo yola çıktıkları zaman gün yeni ağarıyordu. Bayan Büser, öğretmenin masasının çekmecesinden aldığı paradan hizmetçi kızın aylığını verdi. Teonun yol masrafını da ödedi; fakat bir kuruş bile fazla vermedi :

— Ailemize ait parayı havaya atmağa hakkım yok ! dedikten sonra her ikisinin bavullarını açarak götürdüklerine bir bir baktı.

İkisi tramvaya binince rahat bir nefes aldılar. Evine bir daha dönmemek üzere gittiğini bilmeyen Teo seyahatinden memnundu. Artık Liza ile iyice arkadaş olmuştu. Tramvayda, kürk şapkalı ihtiyar bir adamı Kümmerli Babaya benzetti. Birdenbire, «Tanrı, başındaki ışığı seni bütün çocuklardan ayırdetmek için vermiş...» sözlerini hatırladı. Beresini başından çıkardı. Liza telâşlandı :

— Ne yapıyorsun Teo ! Bu soğukta baş açık gezilir mi? Çocuk, yalnız kendinin bildiği şeye gülümseyerek :

— Böyle daha sıcak hissediyorum; cevabını verdi.

Öğlenden sonra Lizanın küçük evine vardılar. Ev çok sadeydi, ama pis değildi. Bir odada Lizanın hasta annesi yatıyordu.

Üç hafta geçti. Liza her gece Teoyu soğuk küçük odada yatırırken yatağına önceden ısıtılmış bir torba kiraz çekirdeği koyuyordu. Küçük ayaklarını torbaya sürte sürte ısıtıp uyuyordu. Lizanın annesi günden güne iyileşiyordu. Teo ile araları iyiydi. Kadın ona eski takvimleri, ambalaj kâğıtlarını veriyordu, yaptığı resimlerle ilgileniyordu. Lizaya birkaç defa;

— Hoş çocuk; uslu, sessiz... demişti. Belediye bize bakım parasını yollasa seve seve bakardım ona.

— *Devam edecek* —

İYİ KALPLİ ÇOBAN

Çizen : MISTIK

Doğan Kardeş

Çobanla köpek atla yola devam edemiyeceklerini anlayınca nehire atladılar.

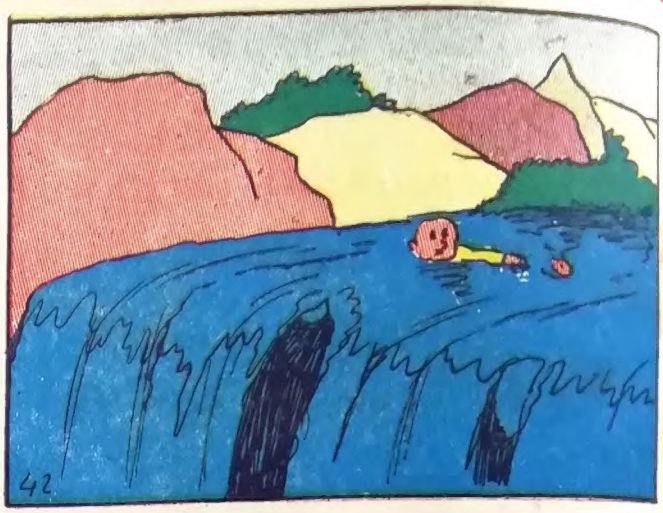

Fakat akıntı onları az ilerdeki korkunç şelâleye doğru sürüklemeğe başladı.

Artık kurtulmanın imkânı yoktu. Birazdan uçuruma yuvarlanıp öleceklerdi.

Fakat daha uçuruma yuvarlanmadan kendilerini bir mağaranın ağzında buldular.

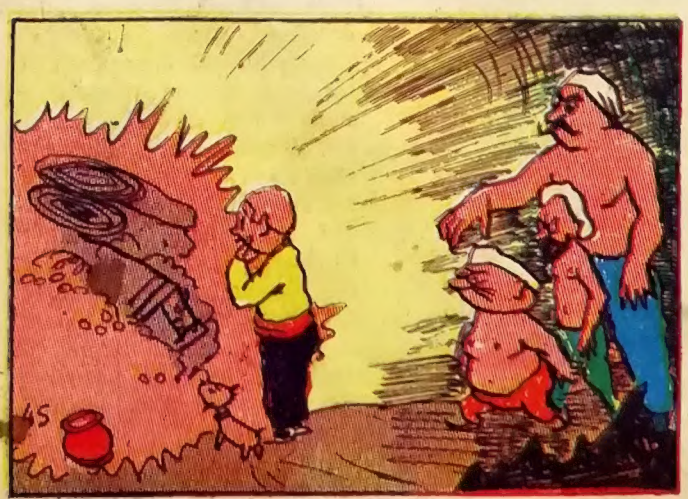

Burası korsanlar mağarasıydı. Her tarafta kıymetli eşyalar, mücevherler vardı.

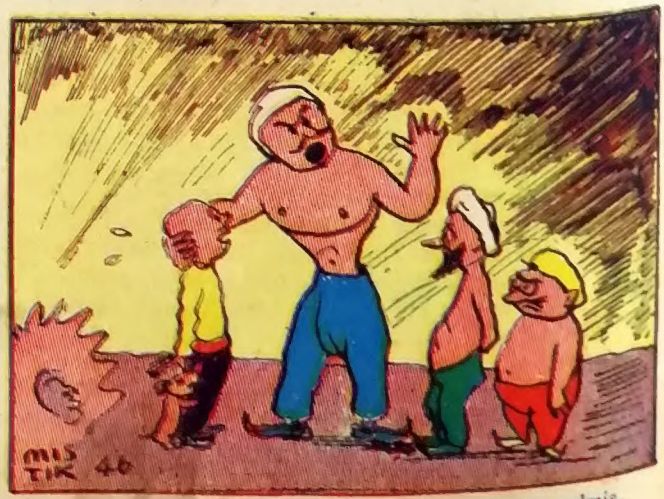

Korsanlar «Vay» dediler. «Hazinemizi çalmağa gelmişler. Hemen şu hırsızları gebertelim.» diye bağırdılar.

— Devam edecek —